

Bir spiral bana doğru yaklaşıyor. Küçük noktalarından yapılmış ve çok hassas. Soldan geliyor. Merkeze doğru dönüyor gibi görünse de şimdi sıkıştı. Neredeyse bir adım ötede.

Ne boyutta?

Tespit etmesi zor, boyutu sürekli değişiyor. Git gide daha parlak bir hal alıyor ama parlaklık bir azalır bir artıyor. Görmesi çok zor olan noktalara odaklanmak zorundayım; eğer odaklanmazsam spiral basit bir çizgi halini alıyor. Giderek daha da parlıyor. Ayrıca renk de kazanıyor. Bu arada bunların hepsi aşama aşama ve durmaksızın gerçekleşiyor. Hâlâ ilk konumunda sıkışmış durumda, yani hâlâ benim sol elimin üstünde, hafifçe merkeze doğru eğilmiş.

Ne renk?

Deniz yeşili gibi bir şey ama kesinlikle tespit edilebilecek kadar belirgin değil. Renk, noktaların merkezine doğru daha koyu görünüyor ve kenarlara doğru daha açık. Bu da ona plastik bir görünüm veriyor. Gözlerimi kapatırsam eğer... spiral yok oluyor. Yani bir yansıma gibi gözün tam önünde oluşuyor olmalı. Noktalar artık o kadar çok titreşmiyorlar ve spiral şimdi daha net. Spiralin etrafındaki her şey tamamen karanlık. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir karanlık bu. Aslında böylesine bir sessizliği de daha önce deneyimlememişim, ne zaman sussam... inanılmaz bir sessizlik var.

Spiral, odaklanmaya çalıştırsam daha belirgin bir hâle geliyor, yine de birden yok olup gitmeye eğilimli. Orada tutabilmenin tek yolu, doğrudan ona odaklanmak yerine etrafına odaklanmak, ama o zaman da netliği kaybediyorum. Işığın artışını izliyorum. Titreşen noktaları görebiliyorum, belli belirsizler ama oradalar... Bununla birlikte spiral yavaş yavaş parçalarına ayrılıyor. Tanıklık edebilmek çok güzel, neredeyse güneşin battığında kanaması gibi.

Spiral tamamen yok oldu... İki veya üç dakikadır karanlığa gözlerimi dikmiş durumdayım... Ki bu bir tahmin çünkü zaman algım tamamen bozulmuş durumda. Ne zamandır buradayım?

Yaklaşık 45 dakika

Oh, tamam peki. Gelişmeleri raporlarım.

Tamamdır.

Sanırım bir şeyler görüyorum ama emin olamayacağım kadar silik.

Sen ne ... ?

Işık dalgaları var, ışığın şekil verdiği dikey dalgalar, hafifçe daha açık ve etrafımdaki tüm bu karanlıktan daha grenli. Çizik içindeki eski bir filme benziyor... Ama yine de ben...

Biraz zaman ver. Ona çok fazla odaklanmamaya çalış.

Tamam. Mekânın her yerinde bu birbirleri içine geçip duran ışık dalgaları var. Birbiri ardına aydınlıktan karanlığa doğru titreşiyorlar, ama yine de tamamen karanlığa karışmıyorlar. Hâlâ tüm o siyahlığın içinde dikkat çekiyorlar. Titreşimleri çok zayıf. Nefesimle eşzamanlı titreştiklerini fark ediyorum. Her bir nefesle görünüyor ve kayboluyorlar. Her şey bir nefesle oluşa geçiyor. Vücudumu hiç bir şekilde hissedemiyorum, ki bu oldukça rahatsız edici.

Her şey çok hızlı değişiyor. Dört-beş küçük yıldız tam ortada belirdi. Parlak uçlarıyla dört büyük iki küçük yıldızdan oluşan maküler bir yıldız takımı şeklini alıyorlar. Çok küçük ve bulanık oldukları için onları zar zor görebiliyorum.

Işık dalgaları yeşimtaşının koyu yeşil rengini aldı, yine de renkleri arkaplandan çok daha açık. Kalp atışı titreşimlerini bıraktılar. Giderek daha fazla yıldız beliriyor. Fuşya cinsi çok derin ve yoğun bir kırmızı renkteler. Elimi dışarıya uzatıyorum, erişebileceğim çok ötesindeler. Arada sırada gördüğümüz ateş böcekleri gibi ya da patlayan kıvılcımlar gibi görünüyorlar. Yıldızlar karanlıkta yok olup gittiklerinde renkleri hafifçe sarıya dönüyor.

Giderek daha fazla yıldız doğuyor ve büyük bir hızla çoğalıyorlar. Şu anda yüzlercesini görüyorum, o yüzden tarif etmesi çok daha zor... Tüm bu yıldızların arasında bulunmak oldukça etkileyici bir his... Altın ve beyaz ışıklar görüyorum, havai fişekleri izlemek gibi.

Yıldızlar hiç hareket ediyorlar mı?

Arada gelip gidiyor, sürekli dönüyorlar. Üç yıldızdan oluşan takımlar var. Küçük üçgenler sürekli birbirine çarpıp duruyormuş gibi. Bir mıknaş gibi çarpışıp sonra geri çekiliyorlar. Çılgına dönmüş gibi hareket ediyorlar, ama oluşturdukları üçgen oldukça küçük, yaptıkları hareketler de minimal... Daha çok hafif titreşimler gibi görünüyorlar.

Tek bir grup yıldız odaklanmaya çalış, ne olduğunu gör.

Tamam. Tam merkezdeki gruba odaklanıyorum. Aniden yok olmadan önce, koyu kırmızıdan sarıya, neredeyse altın bir patlamayla dönüştüklerini görebiliyorum. Yıldızlara odaklandığımda, ortam çok daha aydınlık görünüyor. Daha önce gördüğüm koyu yeşil dalgalar, şimdi kahverengi gibi. Etrafımda aniden beliren kırmızı bir parıltı var. Yıldızlar, konsantre olur olmaz üç boyut kazanıyorlar ve aynı zamanda kırmızı parıltı yoğunlaşıyor.

Yıldız-üçgenler grubu bana doğru hareket ediyor ve ben de onlara doğru hareket edebileceğim gibi hissettiriyor. Onları çok daha yakından görüyorum şu anda. Neredeyse saydamlar. Tek bir üçgene sabitlenme yeteneğimi kaybettim... Çünkü şimdi her yerdeler... Küçük kıvılcımlar gibi içime daldıklarını neredeyse hissedebiliyorum. Tenimdeki küçük sıcak kıvılcımlar gibiler... Tanrım, bu sinir bozucu!

Kımıldaman oturup duruyorum. Yıldızları gözlemledikçe gözlerimin hareketlerini takip ettiklerini keşfediyorum. Şu anda gözlerimi sağdan sola hareket ettiriyorum ve onlar da bu hareketi ipin ucundaki bir uçurtma gibi taklit ediyorlar. Gözlerimi ve kafamı hangi yönde hareket ettirsem edeyim onlar da beni takip ediyor.

Onları bir spiral şeklini almaya yönlendiriyorum. Bunun için kafamla bir daire çiziyorum ve işe yarıyor!

Sessizlik.

Yaklaşık iki dakikadır hareketsiz bir şekilde oturup duruyorum. Karanlık artıyor, cephelerinden içeri taşıyor. Beni boğuyormuş gibi hissettiriyor. Yıldızlara bakıyorum fakat parka parça yok oluyorlar. Gittiler mi? Yıldızları kaybettim. Korkunç bir şekilde rahatsız edici bir karanlık beni kuşatıyor. Sanki siyah bir dalga gibi yollarını görüş alanımın merkezine doğru zorluyor. Başka bir varlığın şekil aldığını görüyorum, tam anlamıyla gözler önüne seriliyor, bir çiçek gibi, bölünüyor...

Bana şekilleri tarif et.

Peki, her şey parlamaya başlıyor... Her yerde, gitgide güçlenen bulanık bir gül rengi ışık var. Jöle gibi sitoplazma ile kaplanmış kenarları tırtıklı birçok altıgen görüyorum. Bazı parçalar, ya da aslında, üst ve alt tarafları gökkuşağı gibi parlıyor ve altıgenin merkezinde, kırmızı, mavi ve yeşil parlayan çizgilerden oluşan karmaşık bir ağ var, bir çeşit kaos. Ben onları izledikçe daha güçlü ve görünür hâle geliyorlar ama çok inceler, ayırt etmesi oldukça zor.

Altıgenler hâlâ bölünüyorlar. Tanrım, ne olduğunu tam anlamıyla tarif etmek bir saati alabilirdi.

Lütfen dene, konsantrasyonunu bozma. Görüşünün bir parçasına ya da tek bir forma odaklanmaya çalış.

Altıgenler, sanki bir büyük çiçekmiş gibi birleşiyorlar. Bütün her şey canlı ve dalgalanıyormuş gibi görünüyor. Renkler bir dalganın içinde soluyor ve parlıyorlar. Muhteşem! Çiçeğin şekil alması çok zarif, hatta sistematik. Daha önce gördüğüm çılgınca hareket eden şekillerin tersine, bu varlık organik bir şekilde çoğalıyor gibi görünüyor.

Sessizlik.

Galiba her şey bana doğru geliyor. Nereye gittiklerinden emin değilim. Kesinlikle bana doğru geliyor. Tek bir şeye odaklanmak oldukça zor. Üzgünüm, çok zor...

Durmak ister misin?

Hayır, önemli değil. Rahatsız olmuyorum. Sadece gördüğüm şeyler söze dökülemeyecek kadar karmaşık.

Devam et, denemeye devam et, harika bir iş çıkarıyorsun...

Sessizlik.

Çiçek etrafımı kuşatıyor. Beni sarıyor, etrafımda bir girdap oluşturuyor. Işık gösterisi içinde yüzüyormuşum gibi hissettiriyor. Rüzgâr tarafından hafifçe üfleniyormuş gibi hareket eden küçük, ince çizgiler görüyorum.

Şekil ve renklerle kaplı hâlde etrafta dönüyorum. Gösterinin içinde yok oluyormuş gibi hissediyorum.

Bu... gerçekten gördüğüm en harika manzara.